

ζέα = κέλλα, σπίτι) Τσακων. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἐοὺ θὰ κοιτάξῃς μισὸ σπίτι νὰ σαρώσῃς καὶ μισὸ νὰ τ' ἀ-
ήσῃς ἀσάρωγο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Κ' εἶναι τὸ σπίτι ἀσάρωτο καὶ ὁ νοὸς κορνιαχτισμένος
(ἐκ μοιρολ.) Ἰθάκ. Συνών. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρ-
τος 1, ἀσκούπιστος, ἀφροκάλητος.

ασάχνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιαστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιαστὸς < σα-
νιάζω.

Ὁ μὴ σεσηπῶς, ὁ μὴ ἀναδίδων τὴν ἐκ τῆς σήψεως
υποσμίαν, ἐπὶ κρέατος. Συνών. ἀσάχνιστος.

ασάχνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιστὸς < σα-
νίζω.

ασάχνιαστος, ὁ ἰδ. ἀσάχνιαστος, ὁ ἰδ.
ασβάρνιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσβάρνιστους βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σβαρνιστὸς < σβαρ-
νίζω.

Ὁ μὴ διὰ τοῦ βωλοκόπου ἰσοπεδωθείς, ἀβωλοκόπητος,
ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσβάρνιστο χωράφι.

ασβεστάδι τό, ἀμάρτ. ἀσβιστάδ' Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -άδι.
Ὁσμὴ ἀσβέστου. Συνών. ἀσβεστὶς 1, ἀσβεσίλα.

ασβεστάδικο τό, σύνηθ. ἀσβεστάτικο Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἀσβεστᾶδες πληθ. τοῦ οὐσ. ἀσβεστᾶς.

1) Ὁ τόπος ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος, ἀσβεστουρ-
γεῖον. Συνών. ἀσβεσταρεῖο 1, ἀσβεσταρεῖα 1, κα-
μίνι. 2) Τὸ κατάστημα ὅπου πωλεῖται ἡ ἄσβεστος.

ασβεσταρεῖο τό, πολλαχ. ἀσβισταρεῖο βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρεῖο. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀσβεστάριον.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀσβεσταρεῖα 1β,
ὁ ἰδ.

ασβεσταρεῖα ἡ, Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἦπ. Μεγίστ.
— (Παναθῆν. 1907 σ. 167) — Λεξ. Βλαστ. 317 Δημητρ.
ἀσβισταρεῖα Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Κατα-
φύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ὀβισταρεῖα
Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀσβεσταρεῖα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσβεσταρεῖα. Ἰδ. FTTrinchera
Syll. Graec. membr. 556, 554.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ., Βιθυν. (Κατιρ.) Ἦπ. (Ζα-
γόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Καπνίζ' σὰν
ἀσβισταρεῖα Θεσσ. Νὰ τὴ θάψουν σ' ἓνα παρεκκλήσι δίπλα ἀπὸ
μὴ ἀσβεσταρεῖα (Παναθῆν. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Τό 'καμι ἀσβι-
σταρεῖα (τὸ κατέστρεψε) Αἰτωλ. Γῖν'κι ἀσβισταρεῖα (κατε-
στράφη) Ζαγόρ. Κακὴ ἀσβεσταρεῖα! (ἀρὰ) Ἦπ. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβισταρεῖα Στερελλ. (Εὐρυταν.)
Ἀσβισταρεῖες Στερελλ. (Παρνασσ.) Πλάκα τῆς ἀσβεσταρεῖας
Νάξ. (Κινίδαρ.) β) Ὁ περὶ τὴν ἀσβεστοκάμινον χῶρος
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.) Συνών. ἀσβεσταρεῖο 2.

2) Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος Ἄνδρ. Συ-
νών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβεστοόγουβα. 3) Πληθ., οἱ ἐν τῇ κα-
μίνῃ πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου καίόμενοι λίθοι Λεξ. Αἰν.
Βλαστ. 317. Συνών. ἀσβεστολίθαρο, ἀσβεστόπε-
τρα 1. 4) Ἀποτρίμματα τοῦ κονιάματος τῶν τοίχων
Μεγίστ. Συνών. ἀμμουρεῖα 1. 5) Ἡ ἐξ ἀσβέστου ἐπὶ
τῶν ἐνδυμάτων κηλὶς Μεγίστ. Συνών. ἀσβεστὶς 2.

ασβεσταρεῖαζω Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβεσταρεῖα.
Καίω ἀσβεστόπετραν ἐν τῇ καμίνῃ.

ἀσβεστάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστάρους Μακεδ. (Βέρ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις. Μεσν. τύπ. ἀσβεστάριος ὑπόκειται πιθανῶς ἐν
τῇ γλώσσῃ τοῦ Ἡσυχ. 'κονιαταί' ἀσβεστήριοι, ἐνθα τὸ
ἀσβεστήριοι φαίνεται διορθωτέον εἰς ἀσβεστάριοι.
Τὸ ἀσβιστάρους ἐκ τοῦ πληθ. ἀσβεστάριοι.

Κατασκευαστῆς ἀσβέστου, ἀσβεστοποιός. Συνών.
ἀσβεστᾶς 1, ἀσβεστιάρης, χωρυγᾶς.

ἀσβεστᾶς ὁ, κοιν. ἀσβιστᾶς βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Ὅτι ἡ λ.
καὶ μεσν. δηλοῖ τὸ μεσν. ἐπών. Ἀσβεστᾶς.

1) Ἀσβεστάρις, ὁ ἰδ., κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐνιαχ.,
ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀσβεστᾶδες καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) 2) Ὁ πωλὼν ἄσβεστον κοιν. 3) Ὁ ἀσβεστοτῆς
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσπριτζῆς. 4) Μεταφ. ἡ ἐπι-
μυθιωμένη γυνὴ Μακεδ.: Πέρασιν οὐ ἀσβιστᾶς.

ἀσβεστένιος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀσβεστένιους βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ένιος.
Ὁ ἐξ ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος κατεσκευασμέ-
νος: Ταβάνι ἀσβεστένιο. Συνών. ἀσβεστίτικος, χω-
ρυγήσιος, χωρυγώτος.

ἀσβεστερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσβιστερός Σάμ. Οὐδ.
ἀσβεστερὸ Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ.ά. ἀσβηστερὸ
ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ερός.

1) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ἄσβεστον ἢ ὁμοιάζων πρὸς ἄσβε-
στον, ἀσβεστώδης Σάμ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβεστερὸ ὡς
τοπων. Χίος. 2) Οὐδ. οὐσ., δεξαμενὴ μετ' ἀσβέστου εἰς
ἣν ρίπτονται τὰ δέρματα ὑπὸ τῶν βυρσοδεψῶν διὰ νὰ
ἀφαιρῶνται εὐκόλως αἱ τρίχες τῶν Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)
Χίος κ.ά.: Ἐργάζομαι 'ς τ' ἀσβεστερὰ Ἀθῆν.

ἀσβέστης ὁ, κοιν. ἀσβέστ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέτ'ς
Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) κ.ά. ἀσβήστ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρβέστης
Νάξ. (Φιλότ.) ἀσβέστη ἡ, πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ.)
ἀσβέστ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέστη Μακεδ. (Βλάστ.)
Πληθ. ἀσβέστις τά, Σάμ. κ.ά.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσβέστης, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄσβε-
στος. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ (ἐκδ. JSchmitt) 2032 «οἱ τοῖχοι
ἦσαν ὑψηλοὶ ὅλοι μετ' ἀσβέστην». Περί τῆς λ. ἰδ. JKa-
litsunakis Mittel-neugr. Erklär. 17 κέξ. Διὰ τὸν τύπ.
ἀρβέστης πβ. ἀρβοσ' ὡνω (ἰδ. ἀσβολώνω).

1) Τὸ ὀξειδίον τοῦ ἀσβεστίου τῆς χυμείας ἄσβεστον
ἢ ἐσβεσμένον, ἡ τῶν ἀρχαίων τίτανος κοιν. καὶ Ἀπουλ.
(Μαρτ.): Ἀσβηστος - σβησμένος ἀσβέστης κοιν. Ἀκράτος
ἀσβέστης Κρήτ. || Ἄσμ.

Βασιλικὸν ἐφύτευμα ἀπάνου 'ς τὸν ἀσβέστη
γὰ νὰ περνᾷ ἡ - ῃ - ἀγάπη μου νὰ λέῃ Χριστὸς ἀνέστη
Πελοπν. (Παππούλ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβέ-
στης Στερελλ. (Φθιώτ.) 'ς ν' Ἀσβέστ' Ἦπ. Συνών. ἀσβέ-
στι 1, χωρύγι. 2) Πᾶν δι' ἀσβέστου κονίαμα κοιν.:
Ἀσβέστης νερούλλος κοιν. Μαθήσανε οἱ ἀσβέστες τοῦ τοίχου
Κύθηρ. Συνών. ἀσβέστι 2. [**]

ἀσβεστήσις τό, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)
Οὐσ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀσβεστήσιος.
Δέρμα κατεργασμένον ἐν τῇ ἀσβέστῃ.

ἀσβέστι τό, ἀσβέστιν Πόντ. (Οἰν.) ἀσβέστι σύνηθ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσβέστι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)
ἀβζέστι Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀβλέστι Ἀπουλ. (Κοριλ.)
ἀσβέστ' Τήν. κ.ά. ἀζβέστ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

